колі знайомих п'єс, це дбаючи про поступ. Від клубу можна прямо вимагати, щоб його сцена зробилася школою, пробним місцем нового репертуару, культурною інституцією, коли инші просвітні шляхи заказано.

Вже з'організовано літературно-наукову секцію, для збірок якої призначено середи. Намічено вже один ультрабагатодійний реферат: „Танці в їх історичному розвитковї". В читальні клубній одержується більшість українських часописів. Бібліотечка ще мала, але рада старшини призначила на придбання нових книжок що-місячну асігновку. В.

Одеський Український Клуб.

Не можна було покладати певних надій на цю нову українську інституцію: нечисленність одеського українського громадянства та малосвідомість його пророкували клубові хроничні злидні що до матеріального становища, а ретельність одеської адміністрації обіцяла, що з українського клубу може бути тільки звичайний клуб, а не просвітний. Одначе два місяці праці старшини показали, що забезпечити себе з матеріального боку важно і важніше навіть, ніж починати в широкої просвітної діяльности, бо ця діяльність потягнула б за собою і особливу увагу начальства одеського—а це добрим не може скінчитися. Найняши добре помешкання для клубу, уряджуючи тричі на тиждень вечірки та надавши їм характер сімейних зборів досить демократичних, старшина зробила те, що стан клубної каси виправляється і може стати дуже добрим.

Суботні концерти збірають завжди дуже багато публики, хоч виступають і не такі вже видатні артистичні сили. Особливий успіх мають народні співи селянина Задорожнього. Виступав також місцевий бандурист—аматор; мав успіх і хор клубу. Але добре зорганізований та з сильними голосами, співочий гурт співає українські пісні в невдалій аранжировці, так що веселі навіть пісні занадто віддають церковними. Співає цей хор „Славу нашій Україці", таку кумедну та дику, що аж віяково слухати. Хор співає: „Слава не подяже, а розскаже..." і тут баси починають повчаюче гукати: „ось як!.. ось, як!"—і так до кінця: „современними огнями просвітити хочуть... слава!" Певно композитор не зрозумів сарказтичного змісту відповідного місця „Посланія" та й воздав честь, кому вона не належиться. Простіше було б звернутися до композиції М. Лисенка.

Чотирі вистави (по неділях)—„Наталка Полтавка", „Мартин Боруля", „По ревізії", „Миротворці" показують, що драматичний гурток клубу мало дбає за новий репертуар, а це велика шкода, бо прави елементи Одеси в Городській Авдиторії теж виставляють українські п'єси. Клубові сором буде товктися в зачарованому